

[Madsen-Mygdal.]

som er at laane Penge ud til Erhvervslivet, hvor de staa fast, og hvor de ikke nu kan hentes tilbage.

Jeg skal derefter vende mig til selve Forslaget, som det jo egentlig er vor Opgave at drøfte her i Dag, og jeg skal da begynde med at sige, at det nu er næsten 5 Maaneder siden, vi her i Folketinget sidst beskæftigede os med en Lovgivning vedrørende Valutaforhold og i Forbindelse dermed ogsaa Importens Regulering, saaledes som det jo fandt sit Udtryk i Loven af 30. Maj d. A. Denne Lovs Gyldighed ophører med denne Maanedes Udgang, og det er for saa vidt betimeligt, at der nu af den højtærede Handelsminister fremsættes Forslag om, hvad der skal ske efter denne Termins Udløb. Men jeg vil om dette Forslags Tilblivelse, om den Maade, hvorpaa det er blevet forberedt og udarbejdet, allerførst udtale en Beklagelse over, at Ministeren fuldstændig har tilsidesat de Bestemmelser, som Loven af 30. Maj i saa Henseende indeholder. I det hele taget er der Grund til at forbyns over den Mangel paa Loyalitet overfor denne Lov af 30. Maj d. A., som Ministeren har udvist, baade med Hensyn til de Forudsætninger, hvorunder Loven med fire Partiers Tilslutning blev gennemført, saavel som med Hensyn til Lovens klare Paabud og Forskrifter.

Det ærede Medlam Hr. Hans Nielsen udtalte sin Beklagelse af, at Valutaspørgsmaalet her i Landet blev behandlet paa en enestaaende Maade. Ja, det er en Beklagelse, jeg kan slutte mig til, men jeg tror, det ærede Medlem vil finde en stor Del af Begrundelsen derfor ved at betragte den Fremgangsmaade, som den højtærede Handelsminister har udvist, siden vi her i Tinget vedtog Loven om disse Forhold.

Der findes i det foreliggende Forslags § 2, sidste Stykke, en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Retningslinierne for den Valutapolitik, der skal føres i Lovens Gyldighedstid, fastsættes under det fornødne Hensyn til indre og ydre økonomiske Tilstande efter Forhandling mellem Nationalbanken, Ministeren for Handel og Industri og det i § 1 nævnte Udvalg“. Denne Bestemmelse blev jo, som ærede Medlemmer vil vide, første Gang indsat i Loven af 30. Maj, og den havde da en ganske bestemt Mening, som alle kendte og erkendte. Alle Medlemmer i det Folketingsudvalg, der behandlede Forslaget, ved, hvad denne i almindelige Vendinger holdte Bestemmelse skulde betyde, nemlig at den danske Krone, saa længe der var en kunstig Tvangskurs, skulde an-

sættes i Overensstemmelse med skandinaviske Kroner, og baade Regeringen og Partierne vidste, at dette var Forudsætningen for Lovens Gennemførelse. I Folketingsudvalget, hvor denne Forudsætning udtrykkeligt blev nævnt, rejstes der fra intet Parti og heller ikke fra den højtærede Handelsminister nogen Indvending derimod, men saa snart som Loven under denne Forudsætning var vedtaget, men ogsaa først da, benægtede Handelsministeren overfor Rigsdagens Valutaudvalg, at der forelaa en saadan Forudsætning, og han nægtede at opfylde den. Det er ikke godt at vide, hvad Handelsministeren tilsigter med nu i det foreliggende Lovforslag at gentage denne Bestemmelse, som i Maj-Loven havde en bestemt Betydning, hvormom ingen den Gang var i Tvivl, men som i nærværende Forslag kun er en almindelig Taleblomst, der hverken betyder det ene eller det andet; den er ganske betydningsløs, bortset fra, at den fremkalder Mindet om den Lethed, hvormed Handelsministeren forstaaer at frigøre sig for Forpligtelser, der ikke klart og koncist er udformet i selve den vedtagne Lovs Bestemmelser, og saa minder den naturligt ogsaa Oppositionspartierne om, at vi i Fremtiden, hvis vi skal beholde denne Regering, maa drage Omsorg for, at det, der opnaas Enighed om, bliver omhyggeligt nedskrevet og underskrevet.

Men selv overfor de Paabud, der i den gældende Lov har fundet et klart og for alle almindelige Mennesker let forstaaeligt Udtryk, har Handelsministeren haft, lad mig sige en ejendommelig Fortolkningsevne, der har gjort det muligt for ham paa afgørende Punkter at forholde sig helt anderledes, end Loven foreskriver. Det hedder i den gældende Lovs § 3, sidste Stykke, at det paahviler Nationalbanken i Forbindelse med Handelsministeren at træffe de fornødne Foranstaltninger til, at Pligten til at afgive Valuta til Nationalbanken eller eventuelt paa nærmere fastsatte Betingelser at sælge Valuta kan bortfalde „snaest muligt og senest den 31. August“. Se, Ordene „snaest muligt“ er aabenbart af Ministeren opfattet som „senest muligt“. I hvert Tilfælde blev Afleveringspligten først ophævet — og endda kun delvis ophævet — den 27. August. Det skyldes ikke, at Ministeren kan have overset eller forglemt denne Bestemmelse, thi Sagen blev i Valutaudvalgets Møder draget frem Gang paa Gang, men desværre kun med det Resultat, at Ministeren i et Møde i Udvalget den 2. August erklærede, at han overhovedet ikke kunde drøfte Afleveringspligtens Ophævelse